

Στις ταβέρνες οι κουβέντες πετούν σαν μύγες πάνω από τη χωριάτικη: οι δημόσιοι υπάλληλοι θα πληρώσουν, λέει, το δίκαιο τίμημα για μία παρασιτική ζωή εις βάρος του κοινωνικού συνόλου. Συνήθως η ετυμηγορία επενδύεται και με λίγη χαιρεκακία για αυτούς που τώρα θα μπουν στον κακοτράχαλο στίβο χωρίς το καταφύγιο της μονιμότητας. Όμως δεν είναι έτσι. Στην περίπτωση των δημοσίων υπαλλήλων η διαλεκτική του δικαίου απλώς δεν υφίσταται, όπως και το δίκαιο ως έννοια. Είναι σαν να προσπαθείς να μάθεις τι έγινε πριν το Big Bang, όταν ακόμα ο χρόνος δεν είχε ξεκινήσει.

Δεκάδες χιλιάδες υπάλληλοι του δημοσίου θα βρεθούν χωρίς δουλειά. Αυτό μετά από είκοσι χρόνια θα φαίνεται σαν την αναγκαία τομή που απομάκρυνε την κύστη και καθάρισε το πύο. Τώρα είναι αλλιώς. Και είναι κάτι παραπάνω από το τραγικό τέλος του ελληνικού ονείρου που, μίζερο στη σύλληψη του, ήθελε ένα κεραμίδι και μία καρέκλα στο δημόσιο. Ανάμεσα στους ανθρώπους που αύριο θα αγοράσουν για πρώτη φορά εφημερίδα αγγελιών, υπάρχουν χιλιάδες που μεγάλωσαν με το ελληνικό όνειρο φυτεμένο στο μυαλό τους. Πολλοί από αυτούς εκμεταλλεύτηκαν ένα σύστημα το οποίο πρώτα έσπευσε να τους εκμαυλίσει. Συμμετείχαν σε μία ανήθικη συναλλαγή, η οποία, όμως, ήταν απολύτως συμβατή με τα χρηστά ήθη. Αλλά και η συζήτηση περί ηθικής άκαιρη είναι. Είναι σαν να συζητάς με τον Βενιζέλο αν ο φόρος επί των ακινήτων είναι δίκαιος-τι πιο σουρεαλιστικό; Έχουν αλλάξει τα πάντα. Το δίκαιο και το άδικο, το ηθικό και το ανήθικο, έχουν αποκτήσει υποκειμενικό χαρακτήρα και άπειρες διαστάσεις.

Ας δούμε, λοιπόν, τον άνθρωπο που θα μάθει ότι η ελπίδα ζει από τον πρώτο καφέ μέχρι το πρώτο τηλεφώνημα στον αριθμό της αγγελίας. Λίγο αργότερα θα μετρά στα συναισθήματα του διαφορές αντίστοιχες με εκείνες που έχει η θερμοκρασία της νύχτας από τη μέρα της ερήμου. Αισιόδοξος το πρωί, ελαφρώς απελπισμένος το απόγευμα, καταθλιπτικός το βράδυ. Με τόσες χιλιάδες νέων ανέργων στο δρόμο, η κρίση δεν είναι απλώς οικονομική. Είναι πρωτίστως ανθρωπιστική.

Δεν υπάρχει κοινωνία που μπορεί να διαχειριστεί αυτό το σοκ. Απλώς δεν μπορείς να κάνεις απολύτως τίποτα. Οι νέοι άνεργοι θα μπουν σαν χαμένοι στο λαβύρινθο, ο ανταγωνισμός θα ενταθεί, τα μεροκάματα θα πέσουν και η χώρα θα αποκτήσει ανταγωνιστικότητα τριτοκοσμικού τύπου. Δεν γίνεται αλλιώς, είναι μία αναπόφευκτη επιλογή, δεν έχει καν σημασία αν είναι σωστή ή λάθος, δίκαιη ή άδικη. Είναι ζωή και θάνατος μαζί.

Μπροστά στο σοκ

Συντάχθηκε απο τον/την Γιάννης Αεράς
Παρασκευή, 23 Σεπτέμβριος 2011 07:15

του Κώστα Γιαννακίδη

ΠΗΓΗ [PROTAGON](#)